

er aabnet paa vid Gab. Den højtærede Minister gav saa en Anthynding af, at naar vi saa, hvordan de 5000 befandt sig i Guldlandet, kunde vi aabne Døren noget mere, og deri er jeg ogsaa fuldt ud enig med den højtærede Minister. Jeg mener ogsaa, at vi kunne ikke i Nar lade flere slippe ind, men derfor bør vi dog fortsætte og senere aabne Døren noget mere, saa at der maasse kan komme tusind ind om Aaret. Men her er for øvrigt slet ikke Tale om at aabne Døren mere eller mindre. Den ærede Minister forvekslede det med den Entree, som de paagældende skulle betale, og i den Henseende er jeg som sagt i fuld Øverensstemmelse med den ærede Minister. Vi have kun aabnet Døren paa Klem og sige: Her er et Guldland — om det bliver det, skal i øvrigt først Fremtiden vise — der lade vi Landarbejderne komme ind, men foreløbig kunne vi ikke lade alt for mange komme derind, thi vi vide ikke, hvad Betydning det vil faa (Afbryggelse)... Der siges bagved, at Eldorado ikke er noget Guldland. Jeg har ikke vidst bedre, end at naar der tales om Eldorado, saa menes dermed et Guldland; i alt Fald maa det være et meget godt og skønt Land, selv om jeg har oversat fejl. Jeg hører i øvrigt ikke til dem, der kende mange fremmede Ord. Jeg gaar altsaa ud fra, at Eldorado betyder et Guldland, og jeg mener, at naar det saa viser sig, at det virkelig er et saadant godt Land, saa kunne vi aabne Døren lidt mere og maasse ogsaa fordrø noget mere i Entree af dem, der skulle derind. For Øjeblikket vide vi imidlertid ikke, hvilken Betydning det hele faar. Naar vi nu imidlertid mene, at det er nogle af de hæderligste, men ogsaa af de fattigste Arbejdere, der skulle ind i dette lykkelige Land, saa maa vi ikke stille for store Krav til dem. Ere først nogle komne ind, og se vi saa, at de klare sig udmærket godt og virkelig finde nogle Gulddynger, saa kan der komme flere ind i Fremtiden, men saa maa ogsaa de efterfølgende betale noget mere derfor, især da de have kunnet forberede sig derpaa. Det ville de nemlig kunne. Naar de nu høre, at efter 5 Aars Forløb vil der maasse blive fordret noget mere, saa kunne unge Folk nok saa samlet lidt mere Kapital end 400 Kr. Men hvad jeg særlig har kæmpet for her og stadig vil kæmpe for, er, at denne Kapital ikke bliver stillet for højt, at der ikke bliver stillet større Fordringer til Landarbejderne end dem, hele Udvalget er enig om, thi gøre vi det, affære vi Afgangen for de fattigste, som ere dem, der allerhaardest trænge til at hjælpes. Jeg haaber, at vi mellem anden og tredje Behandling kunne komme til en

saadan Forstaaelse med den højtærede Minister, at han ogsaa vil være Talsmand for denne Ansøelse i det andet Ting. Jeg ved vel, at Ministeren ikke er et almægtigt Menneske, jeg tror ikke, at han kan sætte alt muligt igennem, men jeg ved lige saa vist, at Lovens Gennemførelse oppe i det andet Ting for en stor Del kommer til at bero paa den Stilling, den højtærede Minister indtager til Loven, og derfor vil jeg indtrængende anmode den ærede Minister om, at han vil slutte sig til Flertallet i de tre Punkter: Jordloddens Størrelse, den Kapital, den paagældende skal møde med, og den aarlige Afgift, han skal hve. Kunne vi saa disse tre Punkter gennemførte, tror jeg, at Loven er sikret paa en saadan Maade, at den danske Landarbejder kan være tjent dermed. Det er muligt, at der vil være politiske Afstyngninger i dette Ting — og her sigter jeg især til begge Yderpunkterne — som ikke ville se nogen Fordel ved at faa Loven gennemført, og efter den Stilling, de indtage, har jeg det Indtryk, at de helst saa, at der ingen Lov kom ud af dette Forslag. Politisk set have disse to Yderpunkter maasse ingen Fordel af, at Forslaget bliver til Lov; men jeg er ikke traadt ind i Kommissionen eller i Udvalget med den Opgave at tilfredsstille de to Yderpunkter. Jeg er traadt derind med den Opgave at være med til at faa et Lovforslag frem, som kan blive til Gavn og Glæde for den danske Landarbejder, og kunne vi saa Loven gennemført i den Skikkelse, hvori den efter Flertallets Forslag foreligger ved 2den Behandling, saa er mit Formaal i denne Henseende opnaet.

B. Sjørgen: Jeg ønsker først at gøre nogle faa Bemærkninger om Vædringsforslag Nr. 14, som for Resten allerede er omtalt af en æret tidligere Taler. Det gaar jo ud paa, at man skal have Ret til at ekspropriere Jord, hvis der ikke paa anden Maade kan staves Jord til Landarbejderne. Det har undret mig noget, at det kun er et Mindretal, der er gaaet til dette Forslag. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at det er nødvendigt at faa en Ekspropriationsret, da det ellers mange Steder sikkert vil være umuligt at faa saadanne Jordlodder udlagte, særlig i Fæstegne. I min Valgfreds er der en Del Fæstegods. Hele Den Taasinge er saaledes Fæstegods, og jeg kan vel tænke mig, at der derovre ikke vilde kunne staves en eneste Husmandslod til Beje, hvis man ikke havde Ekspropriationsret. Det vilde være urimeligt, om Landarbejderne der og andetsteds af den Grund ikke skulde kunne komme i Besiddelse af en Lod. Jeg vil derfor an-